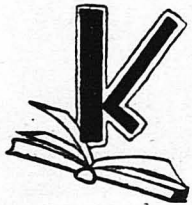

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΜΑΕΟΥΕΛ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΦΙΛΙ

ΑΘΩΣ πάντα, όταν γύριζε από τὸ τένις, ἡ Λίλιαν ἀνέβαινε τέσσερες-τέσσερες τὶς μαρμαρίνες σκάλες. Μὲ τὴν ρακέττα σὲ κάτασπρο χέρι, τραγουδοῦσε κάποιον εὐθύμου σκοπὸ τῆς μόδας. Ἄξαφνα σὲ κεφαλόσκαλο πετάχτηκε ἡ καμαριέρα μὲ γελαστὰ μάτια.

— Δεσποινίς! τῆς φώναξε. ἤρθε ὁ ἐξάδελφός σας, κύριος Πέρου!...

— Ὁ κύριος λογαγός! Ὁ Πέρου! ἔκανε ὀλόχαρη ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό τῆς ἡ ξανθιά Λίλιαν καὶ μὲ δυὸ πηδύ-

ματα πέρασε τὰ τελευταῖα σκαλοπατῖα καὶ βρέθηκε στὸν πρόβαλο.

Ἐκεῖ πέρα βρέθηκε μπροστὰ σὲ δυὸ δερμάτινες θάλισες. Στὴν κρεμάστρα ἦταν ἓνα στρατιωτικὸ πηλκίο κι' ἓνας κοντὸς μανδύας ἀεροπόρου. Ἡ Λίλιαν τὰ κτύπησε μὲ δάκρυα χαρᾶς. Ὁ ἐξάδελφός τῆς ὁ Πέρου! Ὁ «ἄσος» τοῦ Κάνσας—Σίτυ, ἓνας τριεὶνδός ἀεροπόρος, ἐρισκόταν σπιτί τῆς!

Ἐπειτα μῆκε τρέγοντας σὸ σαλόνι. Στὸ βάθος, στὴ μισοσκέτινη γωνία, καθόταν ἡ μητέρα τῆς. Δίπλα τῆς καθόταν ὁ ὄμορφος ἐξάδελφός τῆς, κομψός, μὲ μαύρα μαλλιά καὶ μαύρα μάτια, κληρονομίᾳ ἀπὸ τὴν μητέρα του, μὴ φλογερῆ Μεξικάνικη. Ὁ Πέρου ἔλειπε ἀπὸ καιρὸ σὲ ἐξωτερικὸ καὶ κάθε τόσο ἔστελνε στὴ Λίλιαν καὶ στὴν μαμὰ τῆς ὄμορφες κάρτες, μ' ἓνα σωρὸ χιριτωμένα λόγια.

— Μπα! Πὼς μεγάλωσε ἡ Λίλιαν! φώναξε κατὰπληκτος μόλις τὴν εἶδε. Μά ἔγινε τώρα μὴ μεγάλη δεσποινίς!...

Ἡ Λίλιαν τοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ἄ! πὼς τὴν ἔπιανε ἡ συγκίνησις!... Καὶ πὼς τὴν κτύπησε ὁ ὄμορφος ἐξάδελφός τῆς!

Ἡ Λίλιαν τὰ ἔχασε γιὰ μὴν στιγμή καὶ κτύπησε τὴ μητέρα τῆς.

— Δὲν πηγαίνει νὰ ντυθῆς γιὰ τὸ τραπέζι; τῆς εἶπε ἐκεῖνη μ' ἓνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο καὶ μὲ τὴν κουρασμένη καὶ γλυκεία φωνή τῆς.

— Ἀμέσως! φώναξε ἡ Λίλιαν ποῦ ἔνοιωσε τὴν καρδιά τῆς νὰ ἐξευλιζῆ ἀπὸ τὴν χαρὰ. Εἶδε μάλιστα, ὅτι ἡ μητέρα τῆς φοροῦσε τὴν ποῦ ὄμορφη τουαλέττα τῆς γιὰ τὸ τραπέζι!...

— Πῶς τὰ πέρασε, Πέρου; Μὰς θυμοῦσιν; τὸν ρώτησε ἡ Λίλιαν, πρὶν βῆ ἔξω.

— Ἄν σὰς θυμοῦσιν! Μά τί λες, ἀγάπη μου! τῆς ἀπάντησε ὁ Πέρου Ρούτσιαν. Ἀλήθεια, ἔξερεις; Ἐγίνες πάρα πολὺ ὄμορφη!...

Ἡ Λίλιαν πήρε τὴν ρακέττα ποῦ τῆς εἶχε ξεφυγεῖ ἀπὸ τὸ χέρι κι' εἶχε πέσει πάνω σὸ χαλί καὶ βῆκε σάν ἀστραπὴ ἀπ' τὸ σαλόνι.

Ἦταν κατακόκκινη!

Ὅταν μῆκε σὸ δωμάτιό τῆς, πέταξε τὴ ρακέττα πάνω σὸ κρεβάτι κι' ἔκανε ἀνω-κάτω τὴν τουαλέτα. «Ἀγάπη μου», τῆς εἶχε πῆ ὁ Πέρου, «Ἐγίνες πάρα πολὺ ὄμορφη!» Ὁ Πέρου! Τί λατρεία! Ἡ Λίλιαν κυττάχθηκε σὸν καθρέφτη κι' ἔμεινε τόσο εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ τριανταφυλλένιο χρώμα τοῦ προσώπου τῆς, ὥστε γέρνοντας ἀπότομα φίλησε σὸ κρύσταλλο τοῦ καθρέφτη τὰ κόκκινα χείλη τῆς.

Ἐπειτα συλλογιώθηκε: Τί θὰ φοροῦσε; Τὸ κόκκινο φόρεμα; Ὁχι. Ἦταν πολὺ χτυπητὸ. Οὔτε κι' ἐκεῖνο τὸ κάτασπρο; Ἦταν παιδικὸ! Τὸ ρόζ; Οὔτε! Δὲν τῆς ἔπηναινε καὶ τόσο καλά. Τότε τὸ κίτρινο; Ἄ, ναί! Τὸ κίτρινο! Ἦταν θαύμα!...

Πόσο ἦταν ἑαφνικὸ ἀλήθεια νὰ βρῆ τὸν Πέρου σὸ σπιτί! Καὶ τί μέρα! Στὸ τένις, ὁ Φρέντ εἶχε προσπαθῆσι εἰς φορὸς νὰ τὴν φίλησῃ. Μά ἡ Λίλιαν τοῦ εἶχε δεῖξει καθαρά, ὅτι δὲν τῆς ἄρεσε διόλου, μὰ διόλου, τὸ ἀνοστοπρὸς προσώπου του. Μά ἐκεῖνο τὸ φιλί, ποῦ εἶχε ἀρνηθῆ μὲ τόσο πείσμα, τῆς εἶχε φλογίσει ἄ-

ξανα τὰ χείλη!... Ἦνα φιλί! Ἡ Λίλιαν δὲν εἶχε φίλησει ποτὲ ἓναν νεόν. Πόσο ἤθελε νὰ δοκιμασθῆ ἓνα φιλί, τὸ πρῶτο! Μά τὸ φίλαγε γιὰ μίαν μεγάλη περιπέτεια, γιὰ μίαν μεγάλη ἀγάπη. Κι' ἔπειτα, γιὰ νὰ τὸ κρύψῃ; Ἀπὸ τὴ μέρα ποῦ τῆς εἶχε στείλει ὁ Πέρου τὴν τελευταία φωτογραφία του, ἡ Λίλιαν ὄνειρευόταν νὰ τοῦ χαρίσῃ, ἐκεῖνο, τὸ πρῶτο τῆς φιλί.

— Τί νοιώθει κανεὶς ὅταν φιλεῖ ἓναν νεόν; εἶχε ρωτήσῃ τὴν καμαριέρα, ποῦ ἤξερε ἀπὸ τέτοιους τρέλλες.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ... δὲν ξέρω... τῆς ἀπάντησε ἡ Μάριον. Ἐκεῖνο μονάχα ποῦ μπορῶ νὰ σὰς πῶ, εἶπε ὅτι γάνει κανεὶς τὸ μυστὸ τοῦ!...

Ἄ! Πόσο ἤθελε νὰ γάσῃ τὸ μυστὸ τῆς γιὰ τὸν Πέρου ἡ Λίλιαν!

Κυττάχθηκε ὕστερα γιὰ τελευταία φορὰ σὸν καθρέφτη, εἶσπε ἄλλο τίς χρυσόξανθες μπούκλες τὸν μαλλίων τῆς καὶ φίλησε πάλι ὀλόχαρη καὶ γελαστὴ τὸ ροδαλὸ πρόσωπό τῆς.

Ἦστερα πέρασε τὸν διάδρομο, ἐβαθίζοντας κλιτικὰ στὰ ψηλά τῆς τακούνια, σάν μεγάλη κυρία, καὶ μῆκε σὸ σαλόνι.

Ὁ Πέρου καθόταν πάλι κοντὰ στὴ μητέρα τῆς καὶ τῆς μιλοῦσε σιγανὰ. Μόλις τὴν εἶδε, χαμογέλασε.

— Ἄ! Τώρα εἶσαι πεντάμορφη! τῆς εἶπε.

Ἡ Λίλιαν ἔνοιωσε, ὅτι εἶχε γίνῃ κατακόκκινη ἀπὸ ἓνα ζαφνικὸ κύμα αἵματος, ποῦ εἶχε ἀνεβῆ σὸ πρόσωπό τῆς. Ἐλεγε ἀλήθεια λοιπὸν πρὶν ὁ Πέρου; Δὲν ἦταν ἓνα φιλοφρονημα; Ἄ! Τί ὄμορφη ποῦ εἶνε ἡ ζωή!

Στὸ τραπέζι, ὁ Πέρου φλυαροῦσε χαριτωμένα μὲ τὸν θεῖο του, μὲ τὴν θεῖα του καὶ τὴν ὄμορφη ἐξαδέλφη του. Τοῦς μιλοῦσε γιὰ τίς πτήσεις του, γιὰ τίς γνωριμίες του σὸ ἐξωτερικὸ, γιὰ τίς τρέλλες του μὲ τὰ «λουτίνικα». «Γι' καλά ποῦ ἔκανε νὰ γυρίσῃ!», συλλογιώσαν ἡ Λίλιαν. Πόσο τὸν εἶχε ἐπιθυμῆσι! Πόσο τὸν ἤθελε κοντὰ τῆς! Ἄς κι' εἶχε ἔρθει, σάν νὰ τὴν ἤξερε, γι' αὐτὸ τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλί, ποῦ λαχταροῦσαν τὰ χείλη τῆς.

Ἡ Λίλιαν, ποῦ ἄλλοτε, ὕστερ' ἀπὸ τὸ τένις πεινοῦσε πάντα, δὲν εἶχε ὄρεξι. Σιγὰ-σιγὰ, παρασύρθηκε ἀπὸ μίαν γλυκεία μέθη καὶ χάρθηκε στὰ τρελλὰ ὄνειρά τῆς. Κι' ἦταν ὄμορφη, ὄμορφη! Τὰ θελοῦσθινα ἴδια τῆς εἶχαν μὴ ἀπερίγραπτη γλυκύτητα! Ἡ Λίλιαν ἔνοιωσε μίαν μικρὴ ζήλια στὴν καρδιά. Μὰ γιὰ τί; Γιατί; Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἀκούσε τὰ λόγια τοῦ Πέρου:

— Μὰ πρέπει νὰ φύγω... Ἐχω μὴ πῆσι σὸ Σαιντ-Λουίς!...

Θά ἔφυγε λοιπὸν ἀμέσως; Κι' ἐκεῖνη ποῦ εἶχε τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἔπηναινε τ' ἀπόγευμα μαζί περίπατο!... Θεέ μου! Τί παράδειση ποῦ εἶνε ἡ ζωή! Ἡ Λίλιαν ἄρχισε ἄσφαινα νὰ τοῦς ζηλεῖ ὄλους καὶ κανέναν!...

Δὲν ἔπιε καφέ, δὲν ἔπαιξε πιάνο, δὲν τραγουδοῦσε.

— Ἰδιότροπη πάντα, εἶπε ὁ Πέρου Ρούτσιαν, μὰ ὄμορφη, ναί, πολὺ ὄμορφη!

Τὰ λόγια του αὐτὰ τῆς ἐδιώσαν κάθε ἀγωνία. Καταλάθεινε ὅτι εἶχαν κάποια κρυφὴ σημασία. Ἄ, ναί, αὐτὸ ἔβλεπε καθαρά στὰ μάτια τοῦ ἐξαδέλφου τῆς.

Ἄ! Γιατί νὰ περνᾷ τόσο γρήγορα ἡ ὥρα;...

Ὁ Πέρου τοιμάζοταν τώρα νὰ οὔγῃ.

Ἡ Λίλιαν βρῆκε μίαν πρόφασιν καὶ ἔπιε σὸ δωμάτιό τῆς.

Μέσα σὸ δωμάτιό τῆς μῆκε σὲ λίγο κι' ὁ Πέρου γιὰ νὰ τὴν ἀποχαριτήσῃ. Ἡ μητέρα τῆς εἶχε πάει νὰ ντυθῆ. Ὁ Πέρου προχώρησε κοντὰ τῆς κι' ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά του. Ἡ Λίλιαν στεκόταν ὄρθια, κοντὰ σὸ παράθυρο, Ἡ ματιές τους διεστρωθήσαν!... Ἡ ματιὰ τοῦ Πέρου εἶχε τὴ φλόγα μίαν τρελλὴν ἐπιθυμίαν. Μά τῆς Λίλιαν, ἦταν γεμάτη ἀπὸ φόβο καὶ λαχτάρια συγχρόνως.

Ὁ Πέρου γλῶσσισε γιὰ μίαν στιγμὴ κι' ὕστερα, μὲ μίαν ἀπότομη κίνησιν τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν ἔσφιξε μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά του. Ἐπειτα, δίχως νὰ διατάσῃ, τὴ φίλησε μὲ μίαν τρελλήνισμα στὰ κόκκινα χείλη τῆς. Κι' ἡ Λίλιαν, νοιώθοντας νὰ τῆς κόβεται ἡ ἀνάσα, δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ ἀντισταθῆ κι' ἔπιε ὡς τὸ τέλος τὴν γλῶσσαν τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἐρωτικοῦ φιλοῦ!...

Θεέ μου, τί φιλί!... Ἦταν γλυκὸ σάν ροδοζάχαρι, μεθυστικὸ σάν δυνατό κρασί, γεμάτο ζάλη καὶ ἀνατριχίλα!... Θανάτωνε, ἀλλά καὶ ἐξαντριχάνευε!... Τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλί!...

τὸ θὰ εἶνε κἀνὶ τρομερό, ὅταν τὸ βλέπει ἀπὸ μακριά. Θὰ νοιώσῃ ὅτι βλέπει Ἑλληνας συνομοσιτῆτας καὶ προγράφοντας... Ἄπο μακριά, εἶπαι, ἔχει κἀνὶ τὸ τρομακτικὸ καὶ τὸ ἀνάστατο. Ἄνα πλησιάζεις ὅμως, θὰ ἴδῃς πὼς ὅλες ἡ προγραφές δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο, παρὰ κρεμμυδιῶν καθάρσιμα, γιὰ τὸ ἀριανὸν σιγάρο!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

